Ч. 137 Второк 21 червня (3 липня) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Апостольске послание Сьв. Отця.

Князям і народам сьвіта

Папа Лев XIII

поздоровлене і мир во Господї

(Дальше.)

А тепер, отсе, що будить у нас думку о тій єдности що-до тих народів, котрих ласка Божа віддавна вже з кільканайцятивікових блудів перенесла до сьвітла евангельскої мудрости. Нема певно солодших споминів, нема нічого, щоби так гарно спонукувало до прославлюваня Провидїня, як ті часи старинні, в котрих віру вважали спільною батьківщиною, неприступною всякому розладови, той час, коли цивілізовані народи, такі відмінні темпераментом, обичаями, поселені в преріжних сторонах, так часто вели спори і бороли ся з собою на инших полях, але на поли віри все стрічали ся з'єдинені і поруч себе. Тим болеснїйше для души розчароване, коли в пізнїйших часах находить ся нещасний період, в котрім пагубний склад обставин, надто визискуваний підозрінями і ворожими змовами, вирвав з лона Церкви римскої великі і цвитучі народи. Як там і було, ми віруючі в ласку і милосердє того всемогучого Бога, котрий сам знає, коли настали часи для его добродійств, котрий сам також держить у своїй руцї волю людску, щоби нею правити по своїй воли, — звертаємо ся до тих народів і з любовію справдї батьківскою просимо їх і заклинаємо, щоби затерли всякий слїд розладу і вернули до єдности.

Найперше сердечним поглядом дивимось на Всхід, сю колибіль спасеня людского роду. Переняті горячим бажаньм, не можемо відперти ся сеї благої надії, що вже небавом вернуть до своєї точки виходу ті Церкви Входу, так славні вірою предків своїх і стараиою славою. Атже між ними а нами границя не надто визначна; а навіть, поминувши кілька точок, в инших така гарна згода, що нераз при оборонї католицкої віри позичаємо сьвідоцтв і доказів з наук, звичаю і ритуялу всхідних церков. Головною причиною роздвоеня є лиш зверхництво Намістника римского.

Але нехай же цофнуть ся до наших спільних початків, нехай розважать чувства своїх батьків, нехай розслїдять традиции найблизші до початку християньства, а найдуть там ясні докази і пересьвідчать ся, що до Намістника римского відносять ся ті слова Ісуса Христа: „Ти скала, а на тій скалї поставлю Церков мою“. А поміж Намістниками римскими старинні бачили кількох, що походили зі Всходу: передовсім Анаклета, Евариста, Елевтера, Зосима, Агатона; з них більша часть мала щастє кровію своєю скропити правлїнє, мудре і сьвяте. Впрочім знані також часи, причини і творці сего нещасного роздвоеня. Заким чоловік роздїлив то, що Бог злучив, імя апостольскої Столицї було сьвяте для всіх народів християньского сьвіта і тому Архиєреєви римскому, котрого признавали правним наслїдником сьв. Петра, а заступником Ісуса Христа на земли, анї Всхід анї Захід не думали відмовити свого послуху. Отже коли завернемо ся до початків роздвоеня, то можемо пересьвідчити ся, що сам Фокій ствраe ся висилати до Риму оборонців своєї справи; з другої сторони видко, як Папа Миколай I без трудности може висилати римских леґатів до Царгороду з порученем, щоби „розслїдили справу патриярха Ігнатия, зібрали як найширші і певні інформациї та здали зі всего справу Апостольскій Столици“. Таким способом цїлий хід справи, що мала довести до рішучого розриву зі Столицею римскою, є для неї найкрасшим потвердженем еї начальництва. Вкінци не тайна се для нікого, що на двох великих соборах (другім люґдуньскім і на соборі фльорентийскім) так латинники, як і Ґреки, однодушно і одноголосно признали доґматом зверхництво Намістника римского.

Ми нарочно пригадали ті случаї, бо они самі в собі містять завізванє до згоди і мира. І вчинили Ми се тим паче, бо Нам здавало ся, що ми замітили на нинїшнім Всходї настрій більше згідливий до католиків, а навіть подекуди склонний до зичливости. Ті чувства зазначили Ми іменно тих з наших, котрих побожність завела на Всхід, приняли там радо доказами сердечної симпатиї.

Длятого серце Наше в вас, хто небудь виє, чи обряду грецкого, чи якого иншого східного, для вас, роз'єдинених з Церквою католицкою. Бажаємо горячо, щоби ви самі розважили ті важні і сердечні слова, сказані в давні часи Виссаріоном до Отців ваших: „Що відповімо ми Богу, коли від нас зажадає зложеня справи з того зірваня з нашими братами, Єму, що бажав нас зібрати в однїй вівчарни і сам зійшов з небес, приняв постать чоловіка і був розпятий? І якже ми витолкуємо ся перед потомками? О! недопустім до того, не даваймо нашого дозволу, не вибираймо дороги так пагубної для нас і для наших братів.

(Дальше буде).

Джума в Кантонї.

(Після Е. Вартеґ'а).

У нас лиш згадати про джуму, а вже людий страх бере, хоч навіть найстарші люди не знають, що то була джума; кажуть лиш, що то була страшна пошесть, від котрої люди гинули як мухи. Приповідають, що підчас джуми появлялись у людий під пахами великі, чорні боляки, і занедужавші гинули до кількох годин серед найстрашнїйших мук. Судячи з того, що у нас розповідають собі люди про ті боляки, можна би здогадувати ся, що джума була та сама пошесть, котру в західній Европі, а головно в Німеччинї називали „чорною смертию“, а котра лютилась там в половинї 14-го столїтя. Дивно лиш, що Німцї називають ту пошесть, яка появила ся тепер в Хінї, головно в містах Кантон і Гонґ-конґ, сибірскою пошестию. Вказувало би то хиба на то, що та пошесть знана вже від давна в Німеччинї і що она мусїла туди занести ся з Росиї, до котрої очевидно мусїла зайти через Сибір, і звідти пішла еї назва. Само слово „джума“ есть арабске і значить тілько що „збори“; але тим словом називають Араби і Турки також і міста, а з того знов виходило би, що тим самим словом називано також і пошесть, котра головно проявляла ся по містах. Що дійстно осередками пошести, званої у нас джумою, суть міста на далекім всходї, головно в Азиї, на се маємо найлїпший доказ сего року.

Ще в марті розійшлась була вість, що в найбільшім хіньскім містї в Кантонї появила ся пошесть, від котрої люди діставали якісь чорні боляки і гинули по кількасот одного дня. Опісля не було у нас нічого більше про то чути, аж десь в маю появила ся знову вість, що пошесть та ширить ся дальше, та що гинуть від неї вже не сотки, а тисячі людий на день. В половинї червня наспіла знову вість, що пошесть перекинулась до міста Гонґ-конґ і що там померло від неї також вже кілька тисячів людий. Найсильнїйше однакож лютила ся пошесть в Кантонї, де умирало що дня більше як по тисяч людий. Наочний сьвідок сеї пошести, німецкий подорожник Вартеґ так розповідае:

В містї настав був страшенний переполох, бо вмирало тілько людий нараз, що не ставало вже домовин, що-б трупів в них хоронити; завивано їх лиш в мати і так виношено на кладовище поза місто. Більша часть з них умирала до кількох годин, лиш мало мучило ся цїлий день. Пошесть проявляла ся тим, що занедужавший діставав насамперед сильної горячки, а теплота тїла підносила ся дуже значно, приходив біль голови і велика спрага; недужі ставали відтак без памяти, а рівночасно появляли ся на шиї, під пахами і в пахвинах великі, тверді, дуже болючі болячки чорної барви, а в слїд за тим ставало і цїле тїло чорне і чоловік вмирав. По найбільшій части умирали люди до кількох годин, рідко лиш до одного дня, хоч були случаї, що занедужавші мучили ся і кілька днів, а тогди була ще надія на виратоване їх.

Як сильно лютила ся пошесть, можна пізнати із слїдуючого приміру. Як всюди так і в Хінї користають з такого загального переполоху злодії та розбишаки. В Кантонї лучило ся отже так, що в однїй хатї умерло на пошесть осьмеро людий; вимерла цїла родина, остала ся була ще лиш мала дївчинка. Аж влазить злодій до хати. Перепуджена дитина каже єму, нехай все собі забирає, що хоче, лиш най купить домовини для еї родичів та цїлої ріднї. Добродушний злодій так і зробив, але коли вернув з домовинами з міста, вмерла була вже й дївчинка. Він взяв ся тогди рабувати але при тім взяла ся і єго пошесть та й він так само помер.

Та не лиш люди умирали від тої пошести, але коли повірити хіньским справозданям, то гинули від неї також звірята, головно щури. В хіньских часописях появила ся була така звістка: „Позаяк першою жертвою пошести стались щури, то визначив мандарин участка всхідної брами, Льо-Чінґ, десять кашів („каш“, менше як крейцар) нагороди за кождого щура, котрого єму принесуть. В перших чотирох днях принесено єму 2600 неживих щурів, а з тих

Справи краєві.

(Відмова санкції законам в справі оплат від спірітусових напитків.)

Постановою з дня 5 червня с. р. відмовив Є. В. Цісар санкції ухваленим краєвим Соймом проектам законів в справі побираня оплат громадских від спірітусових напитків, від пива і меду в місточках: Соколів, Порохник, Краковець, Богородчани і Маків, також в місті Заліщиках. Причиною відмови санкції є після рескрипту Міністра внутрішних справ обставина, що установлені тими проектами законів, громадскі оплати від напитків — вчисляючи до них підвисшені краєвим законом з дня 15 цвітня 1894. Дн. з. кр. ч. 34 краєві оплати консумційні від спірітусу, спірітусових напитків і від солоджених напитків—обтяжилиби консумцію тих напитків—в згаданих громадах, почавши від 1895 року, по-над максимальну висоту, унормовану мініcтеріяльним рескриптом з дня 31 марта 1891.

Для громадских оплат від палених напитків спірітусових, також від пива установлено найвисші границі до обтяженя тих напитків в Галичині в той спосіб, щоби маючі призволитись в будучности громадскі оплати, разом з побиранием краєвим додатком консумційним, не переходили: від одного гектолітра пива до тепер від кількох літ установленої найвисшої квоти 1 зр. 70 кр.; при палених напитках спірітусових, котрих алькоголева вмістимість дасть ся означити алькогольомером, квоти 11 кр. від степени алькоголю, або квоти 11 зр. від гектолітра алькоголю, а при инших палених напитках спірітусових квоти 5 зр. 50 кр. від гектолітра.

Рівночасно Міністерство висказало погляд, що коли горячі напитки спірітусові і пиво підпадають в Галичині пропінацийному примусови і пропінацийній оплаті, відтак краєвим оплатам — надмірне обтяжене тих напитків оплатами на громадскі цїли привели би значний убуток консумциї, а в міру того зменшене державних податків, також доходу з аренди права пропінациї для краю.

Перегляд політичний.

Незвичайно величаво принимали нашого Монарха в Триєнтї, куди приїхав з Ішлю. Місто було сьвяточно прибране, а населенє було одушевлене приїздом Монарха, котрого так давно у себе не бачили. Вечером в суботу прийшов Є. В. Цїсар до театру, убраний як стрілець цїсарский. Окликам hoch і evive кінця не було. Є. В. Цїсар хотів в Триєнтї звидїти все, що зроблено за президента Осс Мазурана. Приїздови Монарха до Триєнту приписує Wien. Abend Post велике значінє. Триєнт, каже, дав доказ, що вірність полудневих Тирольцїв не вигоріла; она така сама, як і у населеня на півночи.

На кладовищи в Празї на гробах омладиністів і Мрви зібрало ся вчера богато омладиністів, котрі хотїли сьпівати і розкинули підбурюючі письма. Полїция якось розігнала демонстрантів, викликуючих „pereat“ (нехай згине!). Двох молодців зі штилєтами увязнено; оба не хотїли вияснити, по що носять штилєти.

Один вояк з вязницї в Марсилиї відкрив заговор, котрий вже тому три місяцї рішив убити Карнота. До нею належало сїм членів. На Казерія (він так зве ся, а не Чезаріо) впав льос, щоби убив Карнота. Той вояк, дізнавши ся про убійство президента, виговорив ся, що знав о тім уже давно, сказав, хто має убити Карнота (іменно Казеріо) і що сїм анархістів по судовім убитю Веліянта і Анрі'ого постановили помстити ся на Карнотї. Казеріо був дуже рад, що на него впав льос. Купив штилет і поїхав до Люгдуну. Вояк повторив ті зізнаня перед властями і назвав тих анархістів по імени. Докотрих з них увязнено, а декотрих остро пильнують.

Телеграми вчерашні донесли, що Діпій останесь рішучо і надальше президентом француского кабінету. Урядово буде се оголошене мабуть нинї (по похоронї Карнота). Сам кабінет може лиш змінить ся що-до декотрих міністрів.

Новинки.

Львів дня 2 липня.

— **На навіщених повенею** в Галичинї з дару Єї Вел. Цїсаревої призначив п. Міністер справ внутрішних 600 зр.

— **Найд. Архикнязь Людвик Віктор**, наймолодший брат Монарха, звидїв вчера 1 с. м. два рази виставу incognito. Пополудни заїхав на виставу від стрийского гостинця, а тимчасом на привитане его ждали при головний брамі. Н. Архикнязь оглянув відділ етноґрафічний, переїхав с потім разом зі своєю дружиною зелїзницею воздушною і звидїв відтак павільон архітектури і мавзолей Матейка. При виходї звідтам заграла музика імн народний. Виставою штук красних був Архикнязь дуже вдоволений, тому й сказав до Поляків: Ви маєте знаменитих артистів. Образи їх одушевили мене“. Вечером виїхав Архикнязь до Рудник, де заночував у гр. Холоневского, а нинї поїхав до Відня.

— **П. Василь Ганчаковский** родом з Пикулиць в Галичинї одержав в Кракові степень доктора прав.

— **Доповняючий вибір** члена Ради пов. в Старім місті з групи громад селяньских розписаний на 7 день серпня с. р.

— **На будову руского театру** зложили пп.: Андр. Шеремета артист драматичний руского театру 3 зр., на що зложили: Ів. Підляшецкий 1 зр., Е. Глиняньский 1 зр., Павло Карабиновский 50 кр. і Як. Попович 50 кр.; — о. Алекс. Левицкий зі Скали 7 зр., т. є. 3 зр. від себе і 4 зр. за продані купони.

— **Іспити зрілости.** В Коломийскій ґімназиї зложили іспит зрілости: А. Арон, Евг. Бургер, Осип Чубатий, Павло Чужак, Клим Функенштайн, Микола Глїбовицкий, Амврозий Юркевич, Евзевій Колянковский, Антін Маринчук, Каз. Микула, Генрих Мондшайн, Володимир Перфецкий, Осип Прашіль, Роман Рудковский Ів. Ружицкий, Тадей Урбаньский, Зеліґ Вайсгляс (з відзн.) і Мавр. Ліліенфельд. Два дістали поправку, 2 репробовано без речинця 1 відступив від іспиту. — В самбірскій ґімназиї зложили іспит зрілости: Володимир Ардан, Ів. Чоп, Стан. Даль, Анатоль Грушкевич, Леонард Капустиньский, Теофіль Левіцкий, Осип Лонцкий, Юліян Лашкевич, Стефан Мацюрак, Юрий Мигулович (з відзн.), Іван Медуп, Фр. Пайбар, Едв. Новотний, Тадей Словтиньский (з відзн.) Стан. Сташевский, Мих. Татомир, Волод. Войтович, Іван Золотенький, Петро Тумпах. Чотирох одержало поправки, 2 репробовано на рік.

— **З Вистави краєвої.** Дня 1 липня в недїлю падав знов дощ, що вже й городянам Львова дошкулив до живого. Львівскі астрономи заповідали вправдї погоду, але сьв. Мокій і Медард не зважали на них і навели на виставу кількаго-

---

1400 призбираних лиш на однїй улици То-по. Мандарин велїв їх зараз закопати“. Взагалї назбирано в Кантонї підчас пошести 20.000 неживих щурів, котрих закопано.

З повисшого опису пошести видко наглядно, що то єсть та сама, котру називають у нас джумою а причину єї можна легко зрозуміти, коли ще зважить ся і то, що кантоньский ґубернатор заказав Хинцям їсти заражені звірята. В Кантонї не було вже від півроку дощу. В місті сїм, що має звиш два мілїони мешканців а кілька сот тисячів домів на сорозмірно дуже маленьким місци, призбирало ся за той час множество всїлякої нечистоти, сьмітя та болота і они то заразили воздух. В Кантонї як і у всїх инших хіньских містах, єсть дуже велике нехлюйство. Окремих торговиць для продажи мяса, огородовини та риби нема; цїле місто, то одна велика торговиця. Можна цїлими годинами ходити по місті, а не видко більше нїчого як лиш повніськo всїляких крамів один коло другого а поміж ними і крами, в котрих продають мясо, рибу, та огородовину. Тут на страшенній спецї висять на довгих жердках всїлякі присмаки хіньскі, як: печені поросята і качки, сушений дріб та риба, пси і щурі; риба смажена в стухлій оливі, сире мясо із всїляких звірят, патрошини і подрібки — все то висить або стоїть тут цїлими днями і гние та воняє так, що годї навернутись до него. В місті нема нїяких каналів а все вилива ся та викидає ся на улицю. До того ще дуже вузкі улички міста повкривані зверха пальмовим листєм розстеленим на дручках; нема нї сьвіжого воздуха, нї чистої води до пития. Місто лежить вправдї над рікою Пеї-кіяні, але вода в нїй болотниста і повна всїлякої нечистоти. До того ще жиє і на ріцї кількасот тисячів людий; они мають тут на чайках свої доми, тут родять ся, жиють, старіють ся і умирають; межи ними суть тисячі таких, що поза Кантоном ще анї разу не були. З тих плаваючих домів викидають отже всяку нечистоту до води, а нераз навіть і трупів, особливо-же новонароджені дївчата. А ту воду пють тут люди вже від кількох місяців, бо иншої нема в цїлім місті. Треба-ж ще й то знати, що біднї Хінцї зовсїм не перебирають в поживі; їдять що їм лиш попаде ся, чи живе, чи падлину. Вартеґ розповідає, що видів на власні очи, як один Хінець вихилив ся з човна і витягнув з води здохлого пса. Щури належать також до хіньских присмаків і тут суть окремі люди до того, що ловлять щурів та продають; здохлї щури лежать цїлими днями на торговици а всеж-таки знаходять ся такі, що їх купують і їдять.

Що-ж дивного, що серед таких обставин може тут вибухнути така страшна пошесть, як джума, а коли вибухне, то люди гинуть зараз тисячами від неї. Але що єсть безпосередною причиною джуми? Досьвіди роблені на всїляких инших пошестях мусїли чей конче навести на здогад, що подібні дрібні орґанізми, як ті, що суть причиною холери, викликують також джуму. О холері та инших пошестях знало ся то вже давно, але о джумі, позаяк она навіть і в Азиї лиш дуже рідко появляє ся, доси того не знало ся; аж тепер удало ся японьскому лїкареви, Коматсу, викрити дїйстно т. зв. прутні або бацилї джумові. Многі европейскі учені не хотять ще вірити розслїдам японьского ученого, але берлиньскі лїкарі кажуть, що тим розслїдам можна на певно повірити, позаяк Коматсу єсть знаменитим ученим, котрий довгий час учив ся в Берлинї, був асистентом звістного бактеріольоґа дра Коха, і написав богато знаменитих розправ наукових, з котрих декі суть навіть великої ваги.

Так отже знало би ся, що єсть безпосередною причиною джуми та як від неї стерегти ся. Але Хінцям про се байдуже; они мають свій спосіб, як ратувати ся від джуми.

Скоро лиш приїджає ся до Кантону — каже Вартеґ — чути зараз страшенний смрід, який несе ся із зараженого міста. Хінцї однакож не звертають на то уваги; они не в тім нечистім воздусї, не в тім нехлюйстві, яке пануе в місті, видять причину пошести. Они думають, що то злї духи наслали на них ту страшну пошесть і для того старають ся передусім переблагати тих духів або відстрашити їх. Перше що впадає в очи при вїздї до міста, то джунки (малі судна) на ріцї, обліплені мальованими паперами; єсть то по найбільшій части червоний папір, на котрім чорними або золотими буквами виписані якієсь чародїйні слова, що мають відганяти злого духа від джунки і тих що на нїй пливуть; кілька таких паперів налїплені по боках лодки, кілька з переду а кілька на тих матах, що счіплені разом висять на машті і служать замість вітрила. В такий самий папір завивають Хінцї штучні огнї і палять їх по кільканайцять відразу на кораблях або по улицях міста і нїби то відстрашують ними злих духів. Особливо в ночи виглядає дивно, коли на улицях та на судах на ріцї видить ся ті огнї, як они горять і трискаючи летять в гору.

Зайшовши до міста не видко в першій

динну зливу. Розуміє ся, людям було се не по-нутру, а тїшили ся з того лиш ті, що за ціль свого житя поставили собі дбати о людскі жолудки, а через те й свої кишені. Всї реставрациї (кромі француской, де всьо коштує десять раз дорожше) були переповнені людьми. Дві капелї і дві музики ніби-циганьскі забавляли людий всякими маршами та чардашами. Виставу звиділи звиш 13.000 осіб; а хто мимо зливи витревав до пізного вечера на площи вистави, той мав нагоду бачити величаву фонтану сьвітляну, в котрій вода мінила ся красками веселки (дуги). Перший раз пущено вчера сей водограй. Виставу звидів вчера і п. Міністер торговлї ґр. Вурмбрандт.

— **Рускі соколи** у Львові, котрі від довшого часу не могли дібрати собі строю сокільного, рішили ся вкінци носити жупани і штани сині. Таке ухвалено 26 м. м. Надзвичайні загальні збори „Сокола“ відбудуть ся дня 8 липня с. р. о г. 2 по полудни.

— **Смерть на шинах електричного трамваю.** Нинї рано о год. пів до 10-ої на улици Баторня лучила ся страшна пригода. Диетарий карного суду, Едвард Льос, 63-лїтний старець, троха приглуховатий і присліпкуватий, вступив на шини трамваю саме в хвили, коли над'їхав електричний віз. Віз вдарив у старця так сильно, що той попав ся під колеса і там роздавлений на смерть лежав з годину, бо внутренности помотали ся з колесами і машиною і треба було аж цїлий віз піднимати, щоби нещасного з під воза добути. Тисячі людий величезною юрбою заляґали зо дві години улицю Баторня і сусїдні. Неживого Льоса відвезено до трупарнї. Кажуть, що може Льос і знарочно кинув ся під віз, щоби згинути. Ті, що его знали, кажуть, що він на старість уже троха став придуркуватим. Львів має тепер о чім оповідати — на один день.

— **Нова церков.** Дня 10 червня відбув ся у Вибранївцї в сали будинку шкільного вечерок музикально-деклямацийний, з котрого чистий дохід призначений на внутрішне уряджене церкви місцевої. Церков у Вибранївцї представляє ся з надвору дуже величаво і неодин подорожний, їдучи зелїзницею черновецкою, на малій стациї Вибранївка міг бачити туй коло двора величаву церков криту бляхою, збудовану на взір костела Домінїканів у Львові. Але дуже розчарував би ся сей подорожний, коли би цікавість запровадила его до середини церкви, бо тут побачив би він, обдерті з тинку мури, дїри, словом: велике убожество. Зарадити лиху тяжко, бо приходів в наших церквах майже нїяких, а о конкуренциї при инших видатках і убожестї парохіян годї думати. Тож з вдячностию повитали там гадку о вечерку, бо она мала лиху хоч в части зарадити. Вечерок відбув ся і приніс чистого доходу 30 зр., з чого 5 зр. уділено на убогу молодїж. Дохід сей, як на місцеві обставини, не такий незначний. Устроєнєм вечерка занимав ся головно начальник стациї п. Людвик Кнабльох.

— **Крадїж на почтї в Яслї.** Дня 27 с. м. о год. 1 по полудни незнаний доси злодій закрав ся до бюра почтового в Яслї і забрав звідтам 595 зр. готових гроший почтових. До того бюра мав ключ лише управитель почти і слуга почтовий. Підозрінє о крадїж паде на слугу, бо в таку пору красти не відважив би ся злодій, необзнакомлений добре з розкладом будинку і бюра почтового, та ще й без ключа.

— **Нещасні пригоди.** Коваль з Ясла Антін Збомек направляв на стациї в Чудци водопроводну руру і при тій роботї став калїкою на цїле житє. Рура відтяла єму чотири пальцї правої руки при самій долони. — Підчас бурі дня 26 м. м. ударив грім в лїсничівку у Вербянах в яворівскім повітї і забив лїсничого Каз. Домбровского, що находив ся в хатї. По нїм осталась вдова і троє малолїтних дїтий. — В Хабівцї в новоторгскім пов. утопила ся з власної неосторожности 9-лїтня дївчина Софія Полярчик. — В Угорниках коло Станїславова поразив грім жінку Федора Калитки і его сина. Відіслано їх до шпиталю. — В Ковалївцї в бучацкім пов. у ставку втопила ся 3-лїтна донька Ґадзиньских. — В Ключеві в коломийскім пов. пастух Дроток побив пастуха Кравчика так сильно, що той до трьох днїв помер. Дротока увязнено. — В Копальни в Мишинї поклад угля забив Семена Смаженюка з Хлїбичина. — В Блудниках в ставку в парку двірскім втопила ся слуга Параска Скица. — На Полянї горичковій в Татрах найдено тїло селянки, котре там лежало мабуть від осени м. р. Мабуть нагла смерть стрітила єї в дорозї. Походить чи не з Угорщини. — В Білім в Перемишлянщинї убив грім пастуха Івана Механева. — Вісти короткі і сухі, а подумати собі: хтось же за тими нещасними плакав, хтось же їх любив, комусь же були они потрібні — і зрозуміємо ті страшні удари долї у ріжних людий.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Будапешт 2 липня. Гарбарня Вольфнера згоріла до тла. При тій нагоді кількоро людий втратило житє.

Рим 2 липня. В Лїворнї убив хтось штилетом редактора часописи Gazette Livornese, Банді'ого. Кріспі заявив у парляментї, що Банді'ого вбили анархісти за статю, написану против них.

Париж 2 липня. Вчера (1 с. м.) відбув ся похорон Карнота. Вже рано о год. 8 уставило ся войско на улицях. Сам похоронний похід відбув ся о год. 11. Замітні були вінцї, прислані цїсарями австрийским і нїмецким. В церкві Нотр-Дам відправив похоронне богослужене архиепископ Парижа, Рішард. По полудни о год. 2 пішов кондукт до Пантеону, де промавляли ріжні представителї властий. Діпій зазначив у своій промові, що треба знищити ту громаду, котра позбавила житя Карнота. — Амбасадор нїмецкий заявив вчера француском правительству, що з нагоди похорону Карнота цїсар помилував двох офіцирів француских, засуджених в Липску за шпіґоньство. Періє казав цїсареви подякувати за се, зазначуючи, що то обом народам дуже подобає ся. — Доси увязнено в Парижи більше як 200 анархістів.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3 20	10 16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10 06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц-державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білєти полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна тамже засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

— **У Львові** виходять ті лїтературні часописи і вістники: **Зоря**, ілюстроване письмо лїтературно-наукове, 72 аркушів друку на рік, коштує 6 зр. у Львові, ул. Академична ч. 8. — **Дзвінок**, ілюстроване письмо для науки і забави руских дїтий і молодежи; 36 аркушів друку, 5 зр. у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — **Правда**, місячник полїтики, науки і письменьства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академічна ч. 8. — **Житє і Слово**, вістник лїтератури, історії і фолькльору; 60 аркушів друку 5 зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

хвили, що тут діє ся, але хто знає близше хіньске житє, той побачить зараз, який сум, який страх панує в містї. Хінцї показують жалобу по померших в той спосіб, що через сім недїль не голять голови і не стрижуть бороди, а в косу, що звисає їм з самого чубка голови заплїтають не чорні, але білі або синї уплїтки; замість чорних черевиків носять білі або сині; жінки і дївчата через цїлий час жалоби не возьмуть до рук анї ножа анї ложки, а їдять лиш пальцями. Перед домом, де хтось помер, сьвітять ся не як звичайно дві червоні лїхтарнї з паперу, але білі. Двері від дому, де лежить мерлець, суть замкнені, а на порозї сьвітять ся сьвічки. По отсих знаках можна найлїпше пізнати, що діє ся в містї.

В ночи аж страх, що тут не діє ся. Улицями переходять при сьвітлї смолоскипів процесиї. Люди несуть попереду величезного мальованого змия з довгим на кілька метрів хвостом, а коло него танцюють другі з тризубними вилами та клїщами, за ними ідуть музиканти, що бють у величезні мідяні кітли, а дальше, хто лиш може, стріляє або пускає штучні огнї. В той спосіб переходить процесия з одного кінця на другий, а коли вже думають, що всї злі духи з неї повтїкали, замикають брами улиць і всї вертають домів; лишає ся лиш нічний сторож з ключами від брам за поясом. На другий день рано цїла улиця повна недогарених паперів чародїйних. Але ще й тепер не конець тим чародїйствам. На кождій улици єсть один спільний великий олтар, на котрім горять чародїйні лїсочки, що пускають з себе легкий, досить пахучий дим; крім того суть ще перед кождим домом маленькі олтарики, на котрих так само горять такі лїсочки. У кождого крамаря, перед кождою сидухою горить на столї така лїсочка заткана в горнятко або мисочку з піском. Люди боязливо переходять улицями, майже самі мужчини, жінок та дїтий не видко; кождий має на груди якусь торбинку з амулєтом, або несе торбинку з пахучим порошком, котру прикладає до носа; замість тої торбинки несе дехто рожанець, насиляні пацьорки з рожевого, сандалового, або якого иншого пахучого дерева. Часом перейде улицею похорон: попереду ідуть музиканти, що бють у бубни, за ними несуть мерця, за тим знов его ноші з таблицями, на котрих виписані всї предки помершого, а наконець іде родина. Похід похоронний перебігає скоренько улицями і щезає. З наказу начальника міста відбувають ся в буддайских сьвятинях богослуженя; духовники без чувства і мисли голосять якійсь чародїйні молитви перед величезними, позолочуваними божками, що розсїли ся на олтарях позакладавши ноги під себе. Але найлїпший спосіб на джуму придумало правительство. Хінцї числять роки після обігу місяця і длятого що третий рік додають до 12 місяців ще тринайцятий. Новий рік припадає длятого всїляко, а сего року припадав на 21 січня. Новий рік то найбільше сьвято у Хінцїв і того дня ворожать ворожбити, який буде новий рік. Правительство видало отже розпоряджене, що сей новий рік був злий, бо виворожив джуму і длятого его касує ся, назначує ся новий „новий рік“ на день 2 мая. Тимчасом люди як вмирали, так вмирають.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.